

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 840/2024
08.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Марка Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр. 1544/20 од 10.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр 171/24 од 28.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 08. јула 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр. 1544/20 од 10.11.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр 171/24 од 28.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К бр. 1544/20 од 10.11.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, у ..., улица ... број .., са електронским надзором. Истовремено је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Новом Саду у укупном износу од 150.062,82 динара, те суду у укупном износу од 40.992,54 динара, као и да накнади трошкове

заступања оштећеног по пуномоћнику у износу од 477.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени ББ је упућен на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр 171/24 од 28.03.2024. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Новом Саду, пресуда Основног суда у Новом Саду К бр. 1544/20 од 10.11.2023. године преиначена је у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени АА због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ, због ког је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Марко Тодоровић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења захтева произилази да бранилац указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 5. КЗ, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног блаже казнити.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву не опредељује конкретно учињену повреду закона, с тим што из образложења захтева произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 5. КЗ истицањем да у конкретном случају није правилно примењена одредба члана 66. став 2. КЗ која је важила у време извршења кривичног дела, а према којој се условна осуда није могла изрећи само ако су у питању кривична дела за која је прописана казна затвора у трајању од 10 година или тежа казна, па како је за предметно кривично дело прописана казна затвора у трајању од 1 до 8 година, то је постојала могућност да суд окривљеном изрекне меру упозорења, односно условну осуду, применом члана 5. КЗ.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни суд налази да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује.

Наиме, за кривично дело из члана 121. став 2. прописана је казна затвора од 1 до 8 година.

Неспорно је да се по Кривичном законик у који се примењивао у време доношења побијаних пресуда („Службени гласник РС“, бр. 35/19), према одредби члана 66. став 2. КЗ, учиниоцу кривичног дела за које се могла изрећи казна затвора у трајању од 8 година или тежа казна, није могла изрећи условна осуда, као и да је одредбом члана 66. став 2. ранијег Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 72/09), који се примењивао у време извршења кривичног дела, одредбом члана 66. став 2. било прописано да се за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од 10 година и тежа казна не може изрећи условна осуда, те да је према овој одредби постојала могућност да се окривљеном АА за предметно кривично дело изрекне условна осуда.

Међутим, из образложења првостепене пресуде (страна 22., став други), јасно произилази да суд није прихватио предлог браниоца окривљеног да се окривљеном изрекне мера упозорења – условна осуда, и поред тога што је Кривични законик, чије су одредбе важиле у време извршења предметног кривичног дела, такву могућност дозвољавао, налазећи да утврђене околности нису таквог интензитета да би оправдавале примену закона у смислу предлога браниоца. Поред тога, одредбом члана 66. став 2. КЗ који се примењивао у време извршења кривичног дела, изрицање условне осуде за кривично дело из члана 121. став 2. КЗ било је прописано само као могућност, а не као обавеза суда, па како је побијаном правноснажном пресудом окривљени осуђен на казну затвора у законом прописаном оквиру за то кривично дело (на казну затвора у трајању од 1 године првостепеном пресудом, односно на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци другостепеном пресудом), то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да су нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 5. КЗ и 66. став 2. КЗ.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић